

DARE YOU TO

aki mer, az nyer

„LEBILINCSELŐ,
ÉRZELMES UTAZÁS!

– Simone Elkeles,
New York Times
bestsellerszerző
a *Pushing the Limits*ről

fine
selection

KATIE MCGARRY

KATIE MCGARRY

DARE YOU TO

aki mer, az nyer

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

„Szép madarat szoktak kalitkába zárni.”
– régi kínai közmondás –

Ryan

NEM TUD IZGATNI A MÁSODIK HELY. Sose tudott. Nem is fog. Ir-tóra kispályás. És mivel ilyen a beállítottságom, ez a mosta-ni szitu szívás. A legjobb spanomat másodpercek választják el attól, hogy begyűjtse a Taco Bell pultos csajszijának mobilszámát, és ak-kor ő a befutó.

Ami szimpla fogadásnak indult, egész estés meccsé fajult. Először Chris provokált, hogy kérjem el a mozipénztárnál előttünk álló lány számát. Utána meg én őt, hogy kérje el az adogatógépes lánytól ana-nak a számát. Minél többször arattunk sikert, annál inkább magá-val ragadott a móka. Sajna, ha Chris bedobja a vigyorát, a lányszívek menten elolvadnak, még azoké is, akik már járnak valakivel.

Utálok veszíteni.

A Taco Bell-es csajszi elpirul, miután Chris rákacsint. Ne már! Pont azért pécéztem ki őt, mert letaplólózerezett bennünket, ami-kor rendeltünk. Chris a kiszolgálópultra könyököl, közelebb araszol a lányhoz, én meg az asztalhoz ülve figyelem a kibontakozó tragé-diát. Nem esne végre már le ennek a bigének, hogy mire megy ki a játék? Ha ez túl nagy kérdés, legalább lehetne benne némi önbecsülés, és megmondhatná Chrisnek, hogy húzzon a pitlibe.

Minden szál szőr föláll a hátamon, amikor a Taco Bell-es csajszi vihog, valamit ír egy cetlire, és odacsúsztatja a srácnak. Hogy az a... A többiek visítva röhögnek, valaki hátba vereget.

A ma este nem telefonszámokról, nem is lányokról szól. Hanem arról, hogy kiélvezzük a tanévkezdés előtti utolsó péntek esténket. Belekóstoltam mindenbe – a forró nyári levegő szabadságába a leszedett ajtós Jeepben, az autópályához vezető kivilágítatlan vidéki utak nyugalmaiba, a nagyváros fényeinek bizsergető ragyogásába, mialatt megtettük a félórás utat Louisville-be, és végül éjfélkor a gyorskajálás zsíros taco inycsiklandó ízébe.

Chris úgy emeli föl a telefonszámot, ahogy a mérkőzésvezető tartaná magasba a bajnok kesztyűjét.

– Te jössz, Ryan.

– Na mutasd!

Nem létezik, hogy eljutottam idáig, csak azért, hogy Chris lepipáljon.

Elterpeszkedik a székén, rálöki a papírt a számkupaacra, amit az este folyamán gyűjtöttünk, és megrántja barna haján a Bullitt megyei gimi emblémájával díszített baseballsapkát.

– Lássuk csak! Az ilyesmit jól át kell gondolni. Körültekintően kiválasztani a lányt. Elég dögöset, nehogy egyből beléd essen. Nem bánymarémet, aki beindul attól, ha valaki ráfanyalodik.

Őt utánozva dőlök hátra a széken, kinyújtom a lábamat, és összekulcsolom a kezemet a hasamon.

– Csak nyugodtan. Én akármeddig ráérek.

Holott nem érünk rá. A mostani hétvége után megváltozik az élet – az enyém éppúgy, mint Chrisé. Hétfőn Chrisszel tizenkettődikesekként az utolsó őszi baseballidényünket kezdjük. Már csak ez a néhány hónapom maradt, hogy lenyűgözzem a profi baseballlo

tehetségkutatókat, máskülönben szertefoszlik az álom, amelyért egész eddigi életemben hajtottam.

A lábfejemre irányzott rúgás zöckent vissza a jelenbe.

– Hanyagold a komolykodást! – súgja Logan, az egyetlen tizenegyedikes az asztalnál és baromira a legjobb fogójátékos az államban.

A többiek felé biccent. Mindenkinél jobban ismeri az arckifejezéseimet. Még szép, hisz kölyökkorunk óta játszunk együtt. Én mint dobó. Ő mint elfogó.

Logan kedvéért nevetek Chris most elsütött viccén, pedig nem is hallottam a poént.

– Nemsokára zárunk – törölget le egy asztalt a közelünkben a Taco Bell-es csajszi, és Chrisre mosolyog. Majdnem helyesnek látszik az autós kiszolgálóablakot reklámozó jelzés vörös neonfényében.

– Lehet, hogy ezt föl hívom – mondja Chris.

Fölvonom a fél szemöldökömet. Chris isteníti a barátnőjét.

– Dehogy hívod.

– Fölvívnám, ha Lacy nem lenne.

De van, és imádja, úgyhogy egyikünk sem folytatja ezt a témát.

– Nekem még maradt egy próbálkozásom – hordozom körbe színpadiasan a tekintetemet a texasi-mexikói stílusban dekorált, lílában pompázó előtérben. – Melyik lányt választod nekem?

A behajtos kiszolgálóablak felől dudálás jelzi egy bombázó csajokkal teli kocsik érkezését. Rap dübög az autóból, és esküszöm, hogy az egyik lány nekünk domborít. Imádom ezt a várost. A hátsó ülésről egy barna integet nekem.

– Közülük kéne választanod.

– Persze – feleli epésen Chris. – Ne engedjem mindjárt át neked a bajnoki címet?

Két srác az asztalunknál föl pattan a helyéről. Kimennek, magamra hagynak Logannel meg Chrisszel.

– Utolsó sansz dögös nagyvárosi pipikre, mielőtt visszadöngöttünk Grovetonba, Logan.

Logan se így, se úgy nem nyilatkozik, arcizma sem rezdül. Jellemző – Logant nemigen rendíti meg semmi. Hacsak nem valami életveszélyes bravúr.

– Tessék! – csillan föl Chris szeme, ahogy a bejárat felé bámul. – Ott a lány, akit megszavazok neked.

A fogamat szívom. Chris gyanúsan vidám, ez nem sok jót sejtet.

– Hol?

– Most lépett be, a pultnál vár.

Megreszkírozok egy odasandítást. Fekete haj. Tépett szerkó. Tipi deszkás. Basszus, ezek a csajok totál kemények. Akkorát csapok az asztalra, hogy összekoccannak a tálcaínk. Ennek a deszkás csajnak miért pont ma este kellett belibegnie a Taco Bellbe? Miért?

Chris nyers heherészése nem kimondottan tesz jót az idegességemnek.

– Ismerd el a vereséget, és nem kell pofára esned.

– Azt lesheted – állok föl, harc nélkül semmi szín alatt nem adom meg magamat.

A lányok mind egyformák. Ezt hajtogatom magamban, miközben a pulthoz ballagok. Még ha ez itt másképp néz ki, mint az otthoniak, akkor is minden lány ugyanazt akarja – egy srácot, aki érdeklődést mutat irántuk. A srácoknál csak az a gond, hogy elég tökösek-e ehhez. Még szerencse, hogy én az vagyok.

– Szia! Ryan vagyok.

Hosszú fekete haja eltakarja az arcát, de karcsú testének finom domborulatai megragadják a figyelmemet. Az otthoni lányoktól

eltérően nincsenek rajta leárazott márkás cuccok. Nem, kérem! Sajat stílusa van. Vállpántos fekete felsője többet mutat, mint amennyit takar, pattanásig feszülő farmerja mindenütt szépen rásimul, ahol kell. A tekintetem elidőzik egyetlen szakadáson, közvetlenül a hátsója alatt.

A pultra hajol, a szakadás kiszélesedik. A deszkás csaj felém és a behajtos ablak felé fordítja a fejét.

– Fölveszi végre valaki azt a kurva rendelést?

Chris röhögése a sarokasztalunknál visszarángat a valóságba. Lekapom a baseballsapkám, beletúrok a hajamba, és újra a fejembe nyomom a sapkát. Miért pont ez a lány? Miért pont ma este? De elfogadom a kihívást, és győzni fogok.

– Ma este kicsit gyöngye a pult.

Szúrós tekintete azt jelzi, hogy *én* vagyok ma este kicsit gyöngye.

– Hozzám szóltál?

Úgy mered rám, hogy elrettentsen, és egy nyuszi srác el is rettenne, de én nem vagyok nyuszi. *Mereged csak a szemedet, deszkás csaj! Nem ijeded meg tőled.* Nagyon is vonz a szeme. Kék. Sötétkék. Nem is gondoltam volna, hogy ilyen fekete hajjal valakinek így csilloghat a szeme.

– Kérdeztem valamit – támasztja a csípőjét a pultnak, és karba teszi a kezét. – Vagy olyan hülye vagy, amilyenek kinézel?

Ja, tisztára vagány csaj: nagyszájú, orrkarikát visel, és ölni tud a gúnyos mosolyával. Nem az esetem, de nem is kell annak lennie. Csak a telefonszámára van szükségem.

– Valószínűleg jobb kiszolgálást kapnál, ha vigyáznál a szádra.

Árnyalatnyi derű bujkál a szája szögletében, táncol a szemében. Nem az a fajta derű, amivel együtt nevet az ember. A cukkolós fajta.

– Zavar a szövegem?

Zavar hát.

– Nem.

A lányok nem használják a *kurva* szót. Illetve nem lenne szabad használniuk. Nem mintha érdekelne a szó, de észreveszem, ha próbára akarnak tenni, és ez most próbatétel.

– Szóval nem zavar a szövegem, de szerinted – emeli föl a hangját, és újra a pult fölé hajol – ha vigyáznék a számra, fölvennék végre azt a *kurva* rendelést?

Nem ártana. Ideje taktikát váltani.

– Mit akarsz?

Úgy kapja föl a fejét, mintha elfeledkezett volna a jelenlétemről.

– Mi van?

– Enni. Mit akarsz enni?

– Halat. Mit gondolsz, mit? Ez egy tacós, nem?

Chris megint röhög, és ezúttal Logan is beszáll. Ha nem mentem meg a helyzetet, egész úton hazafelé hallgathatom, ahogy rajtam nevetnek. Most én hajolok a pult fölé, és integetek a behajtos kiszolgálóablaknál dolgozó nőcinek. Rámosolygok. Visszamosolyog. Okulj, deszkás csaj! Ez így működik.

– Idejönne egy percre?

A behajtos nőci arca fölragyog, és fölemeli a mutatóujját, miközben tovább hallgatja kintről a rendelést.

– Rögtön megyek. Csak egy pillanat.

Visszafordulok a deszkás csajhoz, de szívből jövő hála helyett, ami megilletne, csak a fejét csóválja, egyértelműen bosszankodik.

– Sportolók!

Lehervad a képemről a mosoly. Az övé még derűsebbé válik.

– Honnét tudod, hogy sportoló vagyok?

A tekintete a mellkasomra siklik, és nehezemre esik, hogy ne húzzam el a számat. Szürke pólómon fekete betűkkel olvasható, hogy Bullitt Megyei Középiskola, Kentucky állam baseballbajnoka.

– Szóval tényleg hülye vagy.

Kész vagyok. Egy lépést teszek az asztal felé, azután megállok. Nem fogok veszíteni.

– Hogy hívnak?

– Mivel érhetem el, hogy leszállj rólam?

Ez az, itt a végszó, amire vártam.

– Add meg a telefonszámodat!

A szája jobb sarka fölkunkorodik.

– Te hülyéskedsz, baszd meg!

– Halálkomolyan beszélek. Árukl el a nevedet meg a telefonszámodat, és elmegyek.

– Te agykárosult vagy.

– Üdv a Taco Bellben! Mit parancsolnak?

Mindketten a behajtos nőcire nézünk. Rám ragyog, majd megszeppen a deszkás csajtól. Lesütött szemmel érdeklődik újra:

– Mit adhatok?

Előhúzó a tárcámat, és lecsapok a pultra tíz dollárt.

– Tacót.

– Meg egy kólát – mondja a deszkás csaj. – Nagyot. Ha már ő fizet.

– Igenis – üti be a rendelést a behajtos nőci, lehúzza a pénzt a pultról, és visszatér az ablakhoz.

Egymásra meredünk. Esküszöm, ez a csaj soha nem pislog.

– Azt hiszem, illene megköszönni – mondom.

– Nem kértelek, hogy fizess.

– Mondd meg a nevedet meg a telefonszámodat, és kvittek vagyunk.

Megnyalogatja az ajkát.

– Nincs olyan trükk a világon, amivel rávennél, hogy bármelyiket is megmondjam neked.

Kész. Ezekkel a szavakkal vége a játszadozásnak. Tudatosan benyomulok a személyes terébe, meglepetésszerűen közelebb lépek, és a teste mellett a pultra tenyerelek. Érzem, hogy ez nem hagyja hidegen. A szeméből elillan a derű, átöleli magát. Milyen kicsi. Kisebb termetű, mint vártam. Úgy adja a nagymenőt, hogy eddig föl sem tűnt, milyen alacsony és vékony.

– Fogadjunk, hogy van!

Fölszegi a fejét.

– Nincs.

– Nyolc taco és egy nagy kóla – közli a lány a pult mögül.

A deszkás csaj fölmarkolja a rendelést, és sarkon fordul, mire kapcsolok, hogy gyakorlatilag vesztettem.

– Várj!

– Mi van? – áll meg az ajtóban.

Ez a „mi van?” távolról sem hangzik olyan ingerülten, mint az előbbi. Talán jutok valamire.

– Add meg a telefonszámodat! Szeretnék fölhívni.

Fenéket szeretném, nyerni szeretnék. Habozik. Látom én. Legyűrröm izgatottságomat, nehogy elriasszam. Semmi sem tud úgy földobni, mint a nyelés.

– Mondok valamit – villantja rám mosolyát, amelyben csáberő és gonoszság vegyül. – Ha kikísérsz a parkolóba a kocsimhoz, és kinyitod nekem az ajtót, megadom a számomat.

Van olyan trükk.

Kilép a fülledt éjszakába, és leszökdécsel a járdán a parkoló végébe. Nem is álmodtam volna, hogy ez a csaj szökdécselő. Pedig szabályszerűen szökdécsel, és már érzem a győzelem édes ízét.

Nem sokáig. Dermedten torpanok meg a járdán. Mielőtt a csaj átugrabugrál a sárga vonalon, amely egy rozsdás vén tragacsot hatarol, két fenyegető srác száll ki, és egyik sem látszik jókedvűnek.

– Kell valami, haver? – kérdezi a magasabbik, akinek mindkét karján tetoválás fut végig.

– Nem – vágom zsebre a kezemet, és lazítok a tartásomon. Nem szándékozom bunyóba keveredni, főleg nem túlerővel szemben.

A tetkós srác átjön a parkolóhely innenső oldalára, és valószínűleg tovább is jönne, ha nincs a másik srác, akinek a szemébe lóg a haja. Az pont a tetkós srác előtt áll, megakadályozza a továbbhaladásban, de testtartása sejteti, hogy ő sem idegenkedik a bunyótól.

– Valami probléma van, Beth?

Beth. Nehéz elhinni, hogy ez a kemény csaj ilyen kedves nevet visel. Mintha olvasna a gondolataimban, az ajka csúfondáros mosolyra húzódik.

– Már nincs – feleli, ahogy bepattan a kocsni első ülésére.

A két srác a kocsihoz lép, közben fél szemmel figyelve engem, mintha annyira hülye lennék, hogy hátulról rájuk ugorjak. A motor böggve életre kel, és a kocsni úgy rázkódik, mintha szigetelőszalag tartaná össze.

Nem sietek befelé, hogy tájékoztassam a barátaimat a vereségemről, ácsorgok a járdán. A kocsni lassan elhajt mellettem, Beth az utasoldali ablakhoz tapasztja a tenyerét. Fekete alkoholos filccel írta rá a szót, amely vereségemet jelzi: *nincs*.

Beth

NINCS JOBB ÉRZÉS, MINT A LEBEGÉS. A súlytalanság a melegben. A szárítógépből éppen kivett paplan melegében. Az arcomhoz simuló, hajamba merülő erős kéz melegében. Bárcsak az élet ilyen maradna... örökre!

Az idők végezetéig kibírnám idelent, a nagynéném házának alagsorában. Körös-körül falak. Ablak sehol. A külvilág kívül, a szeretteim idebenn.

Noah – a haja a szemébe lóg, nem hagyja, hogy a világ a szívébe lásson.

Isaiah – a karját ingujjként borítják a gyönyörű tetoválások, elijesztik a normálisakat és csábítják a szabadokat.

Én – lélekben költő, ha be vagyok szívva.

Én azért jöttem ebbe a házba, mert biztonságot kerestem. Ők azért, mert a nevelőszülői rendszer kifogyott a családokból. Azért maradtunk, mert más kirakójátékok kallódó darabkáiként ráuntunk, hogy soha nem illünk a képbe.

Isaiah és Noah egy évvel ezelőtt adományboltban vették a kanapét, a dupla matracot meg a tévét. Mások által kidobott vackokat. Levonszolták a lépcsőn a ház gyomrába, és otthont teremtettek nekünk. Családot adtak nekem.

– Szalagot hordtam – mondom. A saját szavaim furán csen-
genek. Távolról, visszhangosan szólnak. Tovább beszélek, hogy
megint halljam a furcsaságot. – Rengeteget.

– Imádom, amikor ezt csinálja – mondja Isaiah Noah-nak.

Hárman ejtőzünk az ágyon. Noah fölhajt még egy sört, háttal
a falnak támaszkodva ül az ágy végében. Isaiah meg én egymás-
hoz érünk. Csak olyankor szoktunk egymáshoz érni, ha betépünk
vagy berúgunk vagy mindkettő. Olyankor azért tehetjük, mert az
nem számít. Semmi sem számít, ha az ember súlytalanul lebeg.

Isaiah megint a hajamba meríti a kezét. A gyöngéd húzogató-
tól behunyom a szememet, és legszívesebben örökre elaludnék.
Mámorító. Ez mámorító.

– Milyen szalagot? – tűnik el Isaiah mély hangjából a szokásos
érdesség, bársonyossá válik.

– Rózsaszínűt.

– Hát még?

– Szoknyát. Imádtam a szép ruhát.

Olyan érzés, mintha homokban fordítanám el a fejemet, hogy
ránézhessek. A fejem a hasán nyugszik, és elmosolyodom, amikor
bőrének heve a pólóján át az arcomra sugárzik. Vagy talán azért
mosolygok, mert ez Isaiah, és egyedül ő tud megmosolyogatni.

Szeretem az egészen rövid túsire leborotvált haját. Szeretem a
jóságos, szürke szemét. Szeretem a fülbevalóját mindkét fülében.
Szeretem... hogy dögös pasi. Dögös, amikor be van tépve. Kun-
cogok. Tragikusan dögös, amikor józan. Ezt le kéne írnom.

– Akarsz egy szép ruhát, Beth? – kérdezi Isaiah. Soha nem
szokott piszkálni, amikor a gyermekkoromra emlékszem vissza.
Tulajdonképpen ez azon ritka alkalmak egyike, amikor vég nél-
küli kérdésekkel bombáz.

– Vennél nekem?

Nem tudom, miért, de a gondolattól jobb kedvre derülök. Az agyamnak az az icipici józan része eszembe juttatja, hogy már nem hordok nőies ruhákat, kihajítottam a szalagokat. Az elmém többi része a fű ködébe borulva élvezi a játékot – a szép ruhákkal és szalagokkal teli élet kilátását, azt, hogy valaki hajlandó valóra váltani a legvadabb álmaimat.

– Persze – válaszolja habozás nélkül.

A szám körüli izmok elnehezednek, és a testem többi része a szívemmel együtt követi a példájukat. Ne, még nem akarok leereszteni. Behunyom a szememet, és szuggerálok az érzést, hogy elmúljon.

– Beth elszállt. – Noah nincs elszállva, és egy kicsit neheztelek is rá emiatt. Amikor befejezte a sulit, szakított a füvezéssel meg a gondtalansággal, és magával vitte Isaiat is. – Túl sokáig vártunk.

– Nem, nincs semmi baj – mozdul meg Isaiat, valami puhára, süppedősre teszi a fejemet. Párnát adott nekem. Isaiat mindig törődik velem.

– Beth? – csiklandozza meg meleg lehelete a fületem.

– Tessék? – suttogom kábán.

– Költözz hozzánk!

Noah tavaly tavasszal leérettségizett, és kinőtt a nevelőszülői ellátásból. Elköltözik, és Isaiat is vele megy, bár Isaiat hivatalosan csak jövőre hagyhatná ott a nevelőszülői felügyeletet, amikor leérettségizik, és betölti a tizennyolcat. A nagynénémet mindadig nem érdekli, hol lakik Isaiat, amíg továbbra is kapja az államtól a csekkeket.

Próbálom a fejemet rázni, de a homokban nem valami könnyen megy.

– Megdumáltam Noah-val, tiéd az egyik szoba, mi meg ketten használjuk a másikat.

Ez már hetek óta tart, próbálnak rábeszélni, hogy menjek el velük. Na persze. Még teljesen kiütve is átlátok a szitán. Pislogva kinyitom a szememet.

– Nem megy. Hol fogtok akkor szexelni?

– Van egy kanapénk – kuncog Noah.

– Én még középiskolába járok.

– Ahogy Isaiiah is. Ha nem vetted volna észre, idén mindketten tizenkettedikesek vagytok.

Okostojás. Mérgesen nézek Noah-ra. Ő csak kortyolgatja a sörét.

– Másképp hogy akarsz iskolába járni? – folytatja a kérdezősködést Isaiiah. – Buszozol?

Egy lópikulát!

– Majd időben kivakarod magad az ágyból, hogy elvigyél.

– Tudod, hogy számíthatsz rám – dűnnyögi, és mintha visszatálnék az iménti mámoromhoz.

– Miért nem költözöl hozzánk? – firtatja Noah.

Egyenesen nekem szegezett kérdése kijózanít. *Csak!* – sikoltom magamban. Oldalra vetem magam, és összegömbölyödöm. Pillanatokon belül valami puhaság takarja be a testemet. A pléd nyakig beborít.

– Na, most már tényleg ki van ütve – mondja Isaiiah.

Rezeg a sejhajom. Nyújtózkodom, majd előveszem a farzsebemből a mobilomat.

Egy pillanatra elmerengek, hátha a szépfiú a Taco Bellből valahogy mégis megszerezte a számomat. Róla álmodtam – a Taco Bell-es fiúról. A közvetlen közelemben állt, iszonyatosan pimasz és jóképű volt a lenszőke hajával meg a mogyoróbarna szemével. De most nem próbált szórakozni velem, hogy megkapja a számomat. Csak mosolygott rám, mintha tényleg számítanék.

Mint mondtam, csak álom volt.

A kép elhalványul, amikor megnézem a mobilom kijelzőjén az időt meg a hívót: éjjel három és a Végállomás. A kurva életbe. Már bánom, hogy kijózanodtam. Fogadom a hívást.

– Tartsa a vonalat!

Isaiah mellettem alszik, a karja önfeledten a hasamra dobva. Óvatosan fölemelem, kipréselődöm alóla. Noah elterült a kanapén, Echo, a barátnője, hozzásimul. A francba, ez meg mikor jött vissza a városba?

Csöndben fölmegek a földszintre, a konyhába, és becsukom a pinceajtót.

– A muterod megint csinálja a műsort – közli egy bepöccent férfihang a kocsmából. Sajnos ismerem: Denny az, a Végállomás csaposa és tulajja egyben.

– Leállította?

– Nem tudom megakadályozni, hogy az emberek itassák. Figyelj, mucikám, azért fizetsz, hogy fölhívjalak, mielőtt értesíteném a jardot vagy kipenderíteném a muterodat. Negyed órát adok, hogy elcipeld innét a búsba.

Leteszi. Még bőven lenne mit fejlesztenie a társalgási stílusán.

Legyalogolok kétsaroknyit az üzletsorig, amely mindazzal dicsekedhet, ami a csóró szem-szájnak ingere: van itt önkiszolgáló mosoda, egydolláros bazár, palackozottital-bolt, gagyidiszkont,

ahol elfogadnak élelmiszerjegyet meg szoc. segélybélyeget, és szikkadt kenyeret meg egyhetes húst árulnak, dohánybolt, zálogház, valamint mocis piálda. Ja, és egy lepukkant ügyvédi iroda, ha netán valakit a fentiek bármelyikében lopáson vagy rablás-son érnének.

A többi üzlet órákkal ezelőtt bezárt, lehúzta a redőnyt. Férfiak és nők csoportokba verődve álldogálnak a parkolót megtöltő motorkerékpárok sokasága körül. A forró nyári levegőben áporodott cigarettabűz keveredik a szegfűszeg és a fű édeskés illatával.

Dennyvel mindketten tudjuk, hogy esze ágában sincs kihívni a zsarukat, de nem kockáztathatok. Anyut már kétszer letartóztatták, és próbaidős. Meg aztán ha nem szól a zsaruknak, akkor is kirúghatja. Fölcsattanó férfiröhögés emlékeztet, miért nem jó az. Nem vidám nevetés, nem örömteli, még csak nem is épeszű. Rosszindulatú, bántó, fülsértő.

Anyu rá van cuppanva a beteg pasikra. Nem fér a fejembe. Nem is kell, hogy értsem. Én csak a rumlit takarítom el.

A kocsmában nincs más világítás, csak a biliárdasztalok fölötti opálizzók, a söntéspult fölött villogó piros neonfény meg a falra szerelt két televízió. A bejáratnál kettős figyelmeztetés: huszonegy év alattiaknak és bandadzsekiseknek belépni tilos. Még a félhomályban is látom, hogy egyik szabálynak sem szereznek érvényt. A férfiak elsőprő többsége a motoros bandája szembeötölő emblémájával díszített dzsekiben feszít, a hozzájuk csapódott lányok közül pedig minden második fiatalkorú.

Két férfi között odafurakszom a pultnál italt kiszolgáló Dennyhez.

– Hol van?

Denny nekem háttal áll a jellegzetes piros flanelingében, és kucpicákba vodkát tölt. Nem szokott egyidejűleg tölteni és beszélgetni – legalábbis velem nem.

Fegyelmezem magam, hogy nyugodtan álljak, amikor egy kéz markolja meg a hátsómat, és egy orrfacsaró izzadságszagú pasas hajol hozzám.

– Iszol valamit?

– Húzz a picsába, faszkalap!

Röhög, és újra megmarkol. A pult fölött sorakozó szeszes palackok szivárványszínű együttesére összpontosítok, próbálom valahová máshová képzelni magamat. Valaki másnak.

– El a kezekkel a seggemtől, vagy letépem a töködet!

Denny eltakarja előlem a szivárványt, és odatul egy sört a pasas elé, aki másodpercekkel ússza meg, hogy elveszítse a férfiaságát.

– A liliumtiprást büntetik – figyelmezteti. A faszkalap elkotródik, miközben Danny a fejével int a hátsó helyiség felé. – A szokott helyén.

– Köszöni!

Menet közben megbámulnak, röhögcsélnek. A röhögés java törzsvendégektől jön. Tudják, mit keresek itt. Látom a szemükben a megvetést. A gúnyt. A szánakozást. Képmutató barmok.

Emelt fővel lépkedek, kihúzom magam. Különb vagyok ezekenél. Akármit sutyorognak és csipkelődnek. Egytől egyig elmehetnek a picsába.

A hátul tartózkodók zöme az elülső ajtó közelében egy pókerpartinál zsúfolódott össze, a helyiség többi része üres. A sikátorra nyíló ajtó kitérve, rálátok a bérházra, ahol anyu lakik, egyenesen a kapura. Kényelmes megoldás.

Anyu a sarokban, egy kis kerek asztalnál ül. Előtte két whiskey-s üveg meg egy stampedli. Megdörzsölgeti az arcát, majd elveszi onnan a kezét. Feltör bennem a harag.

A pasas megütötte. Már megint. Vörös az arca. Borvirágos. A szeme már kezd bedagadni. Ezért nem költözhetek Noah-ékhoz. Emiatt nem mehetek el. Kétsaroknyira kell laknom anyutól.

– Elisabeth – motyogja zavaros hangon, és részegen odaint magához. Fölemeli az egyik üveget, és nagyjából a stampedli felé dönti, de semmi sem jön ki belőle. Szerencsére, mert két centivel elvétette a poharat.

Odamegyek hozzá, elveszem az üveget, és a mellettünk lévő asztalra teszem.

– Üres.

– Ja... – pislog kifejezéstelen, kék szemével. – Legyél jó kislány, és hozzál egy másikat!

– Tizenhét vagyok.

– Akkor magadnak is valamit.

– Gyere, anyu!

Anyu reszkető kézzel hátrasimítja szőke haját, és úgy pillant körül, mint aki álomból ébred.

– Megütött.

– Tudom.

– Visszaütöttem.

Semmi kétségem afelől, hogy ő ütött előbb.

– Gyere, menjünk!

– Nem hibáztatlak.

Ez a kijelentés úgy üt pofon, ahogy ember nem tudna. Mélyet sóhajtok, és próbálok kitalálni valamit, ami enyhítené fullánkos

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

szavai csípését, de hiába. A másik üvegért nyúlok, szerencsére maradt benne valami szánalmasan csekély mennyiség, töltök egy kupicával, és fölhajtom. Kitöltök még egyet, és odatolom anyu elé.

– Dehogynem.

Az italra mered, azután végighúzza középkorú ujjait a pohárka peremén. Tővig rágott körmeire lenőtt a száraz, berepedezett bőr. Nem is tudom, volt-e valaha ápoltság az anyukám.

Iszik, majd fölveti a fejét.

– Igazad van. Hibáztatlak. Ha te nem vagy, apád sosem hagyott volna el.

– Tudom. – A whiskey égeti a torkomat, elnyomja az emlék fájdalmát. – Gyerünk!

– Szeretted engem.

– Tudom.

– Te meg... egyszerűen elüldözted.

– Tudom.

– Tönkretetted az életemet.

– Tudom.

Sírva fakad. Ahogy a részegek szoktak. Ez az a fajta sírás, amivel egyszerre jön ki minden: taknya-nyála-könnye és a rettenetes igazság, amit soha nem lenne szabad egy másik ember szemébe vágni.

– Utállak.

Összerándulok. Nyelek egyet. És emlékeztetem magam, hogy mély lélegzetet vegyek.

– Tudom.

Anyu megragadja a kezemet. Nem húzom el. Nem kapaszkodom belé viszonzásul. Tegye csak, amit tennie kell! Már nemegyszer végigjártuk ezt.